

Bâb I Âli de Bir Gün

– Arzeni · 29 Eylül 2011

Güne, Hüseyin abi'nin kalın ve otoriter sesiyle uyandım...Zoraki kalktım.Yorganım bile, yorgunluktan ağırlaşmıştı nedense...hayır hayır ! kirlilikten diyelim, içine girilesi değildi.Ama mecburdum.İlk geldiğim gündən farkı neydi bu eski ve küçük otel odasının bilemiyordum?!...

Her şey aynı...gece lambası bir yanıyor bir yanmıyordu. Gardrop bozması dolabın kapısı yine kırık...komodinin çekmecesini açılmıyor halâ...elimi,yüzümü yıkadım kahvaltıya indim...Hüseyin abi, duyacağımla konuşuyordu kendi kendine;

"Güneş bile eskisi gibi doğmuyor, sezeryana kaçıyor" dedi. Gülümsedim bu ifade karşısında ..."Gülersin teres ,ekmek elden,su gölden.Sabahlar çekilmez,günler yaşanmaz oldu. Erken kalkmanın lezzeti bile ekşimsi şu yorgun dünyamda." dedi ve kendisi kadar eski sandalyesine çöküverdi.

"Ne oldu abi ?"

"Ne olacak yine haraç istiyor,pez...nkler!"

"Verme abi"

"Çok direndim,lakin biri gidiyor,biri geliyor."

"Ne yapacağımı bilemiyorum!"

"Otelin, en güzel odasını size veriyorum" diye, süslü laflarla bize yaptığı peşkeşi dillendiren, Hüseyin abi'nin sesi halâ kulağımda çınlamada...

Avluya bakan pencerenin önünde ki, iki adet salça kutusuna konulmuş menekşelerden başka, güzel ne vardı bu odaya dair?...Çoğu kez unutturdum onları sulamayı.Yapraklar kendini koyuverince, acırda birazcık su dökerdim toprağına...Günlüğü on liradan kalıyordum. Peyami Safa sokağının köşe başında bulunan 3 katlı ,on odalı bu eski otel yuvamdı artık.Kırmızı tabelanın üzerine beyaz tonla "Haşim Otel" yazıyordu.Yataklar, ilk alındığı gün ki gibi duruyordu.Her katta, bir banyo ve wc bulunmakta..Receptionla, merdiven dip dibe...Yukarı çıkarken Hüseyin abi'nin keli her defasında gözüme çarpardı.

Üç ay olmuştu geleli.Çamaşırları yıkayan, Adile teyze epeyce yaşlıydı.Hüseyin abi,kimsesi olmadığı için, yaptığı iş karşılığı otelinde kalmasına izin veriyordu.Beraber yaşayıp gidiyorlardı.Çamaşırları elle yıkıyordu .Beyazlara beyaz sıfatını yakıştırmak cesaret isterdi.Benek benek ve kanı-canı çekilmiş zayıf ellerle başka nasıl yıkardı ki...Acıdığımdan çoğu kez vermezdim çarşafları.Kendim yıkardım, az yorgun olduğum akşamlarda.

Okumak için gelmiştim İstanbul'a.Hem çalışıp, hem okumak ; çok ama çok zordu.Edebiyat bölümünü okuyordum.Bu yönüyle şanslıydım.Günümüz yazar ve şairlerini görmek tanımak imkânı vardı.Nazım Hikmet'i görmem mümkün değildi;Rusyadaymış.Ama olsun, gören arkadaşlarından dinleme imkânım

vardı. Bâb-ı Âli de gezmek,kitap okumak ve almak,zevklerin en büyüğüdü. Gezerken, mutlaka önemli bir isime rastlanmak mümkün.Çoğu şair ve yazarı görmüştüm. Adaşım, Yahya Kemal'i merak ediyordum, lâkin yurt dışındaymış.Bunları düşününce yaşamak çok zevk veriyordu.Trafik zaten başlı başına bir dertti.Ama her şeye değerdı.Boğaz,Haliç vs...birde, Eminönünde balık ekmek...offf !

Hüseyin abi, babamdan büyüktü,.Dedemin yanında çalışmış uzun yıllar...Sonrasında küçük bir tartışma,ani kızgınlık ve kalkıp İstanbul'a göçmüş...Dedem anlatmıştı birkaç kez; giderken, hakkından fazlasını vermiş Hüseyin abi'ye...O da, aklını kullanıp arsa almış Peyami Safa sokağından.Yıllar itibariyle, önce tek katlı ev yapmış kendine,sonrasında odalarını kiraya vermiş öğrencilere.Derken, ikinci ve üçüncü kat, bu hale gelmiş otel...

"Çorbamız kaynıyor ya ,çok şükür" der her sohbet sonrasında...

Oturduğumuzda,uzuuunca dedemle yaşadığı hatırlarını anlatırdı,canı sıkıldığı ve birine kızdığı zamanda ağzını doldura doldura galiz küfürler savururdu...lafı bitirirken de "Çünkü,her türlü insanla uğraşmaktan bıktım,usandım" derdi.

Üsküdar tarafında inşaatta çalışıyordum okul çıkışı...İnşaat işi bedenen çok yorucuydu.Lâkin, akşam paydos sonrası aldığım günlük yevmiye, unutturuyordu tüm yorgunluğumu...Açlıktan gözlerim kararırđı her defasında.Çoğu kez, yol üzerinde köşe başında bulunan " Bol kepçe" çorbacısında kelle paça içerdim...Arkadaşlarım bilmezdi çalıştığımı...İlk derslerde çoğu kez uyurdum...Bu da herkes gibi Hülya'nın da dikkatini çekiyordu.Her defasında "Hüseyin amcaya ve Adile teyzeye yardım ediyorum" diyerek geçiştirirdim.Yine bir gün gecikmiştim.Hocanın "Ooo buyurunuz bey'im ! yine güzellik uykusundan mı kalktınız?" alaylı ifadesi sonrası sınıf gülme krizine kapılmışken cevabı yapıştırdım; "Hocam,ne yapayım benim uyku saatimle sizin ders saatiniz çakışıyor da" içten içe gülerek yerime oturdum.

" Yahya Kemal, geliyor musun?"

"Nereye abi?"

"Cuma namazına gidiyorum,ordanda her hafta yaptığımız gibi şair ve yazar arkadaşlarla dost meclisi sohbetleri yapıyoruz.Bu gün, Necip Fazıl da gelecek,yazdığı "Babialı" kitabını tanıtacak"

"Necip Fazıl mı,şimdi ben onu görebilecek miyim?"

"Nasipse, neden olmasın yavrum ? "dedi.

Bu gün, özel bir gündü.İçim içime sığmıyordu.Beklenen an gelmişti.Yüzlerce kişi vardı avluda...Üstad, yavaş yavaş geldi...Koşarak elini öptüm. iki saate yakın konuşmasını dinledim...Günümüz olaylarını,yaşanan sıkıntılarını ve kitabını yazış hikâyesini anlattı.Böylesi bir günü yaşadığım için çok sevinçliydim.

Devamı varrrrr